

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobkyně: **P. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Červenkou, advokátem se sídlem AK Chmelova 357/2, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2012, zn. 10929/DS/2012/SR, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 18. 5. 2012. č.j.: MuJc/2012/4425/DOP/Kaf, a toto potvrzeno. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustila tím, že porušila ustanovení § 4 písm. b), § 4 písm. c) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když dne 8. 1. 2012 v 11:34 hodin na silnici I. třídy č. 16 v obci Ohaveč, ve směru od Jičína na Mladou Boleslav, řídila osobní motorové vozidlo tovární značky ALFA ROMEO 937, RZV: V obci Ohaveč, v místě označeném na začátku a na konci obce svislými dopravními značkami jako obec, v místě zástavby budov po obou stranách pozemní komunikace, kde je ze zákona obecně stanovena rychlost jízdy 50 km/hod., byla

žalobkyni certifikovaným a kalibrovaným radarem naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Po odečtení směrodatné odchylky měření bylo zjištěno, že jela v obci Ohaveč rychlostí nejméně 75 km/hod. Následně byla hlídkou provádějící měření rychlosti jízdy dojeta a zastavena v prostoru autobusové zastávky u obce Dolní Lochov. Na místě s ní bylo sepsáno oznámení přestupku, neboť bylo zjištěno, že věc nelze řešit blokově na místě, když se obdobného přestupku dopustila podruhé ve dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3.500,--Kč a dále i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce. Zároveň jí byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení spojené s přestupkovým řízením ve výši 1.000,--Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobkyně namítala, že v provedeném přestupkovém řízení byla zásadním způsobem porušena její procesní práva jako účastníka řízení, tj. obviněné z předmětného daného přestupku. Přestože se totiž správnímu orgánu I. stupně řádně omluvila z jednání nařízeného na 18. 5. 2012, správní orgán omluvu pominul a rozhodl v její nepřítomnosti. A to přesto, že se z něho omluvila písemně a doložila důležitý důvod bránící její účasti lékařským potvrzením o pracovní neschopnosti doporučenou poštou podanou na poště dne 17. 5. 2012. Závěry správních orgánů obou stupňů ohledně nevčasnosti této omluvy jsou podle žalobkyně věci nepodložené, když se jí nemůže klást k tíži, jakým způsobem a v kolik hodin je rozdělována pošta v rámci Městského úřadu Jičín. Žalobkyně důvodně předpokládala, že pošta zaslaná doporučeně je úřadu standardně doručována v brzkých ranních hodinách. Dodala, že v době, kdy si převzala předvolání k jednání na den 18. 5. 2012, ještě nevěděla, že se její zdravotní stav následně zhorší natolik, že nebude moci být přítomna uvedenému nařízenému jednání. K jeho zhoršení došlo v době těsně před nařízeným jednáním (bolesti zad), a to do té míry, že nebyla schopna pohybu, musela zůstat ležet a většinu dne prospala. Neměla tak možnost oznámit nastalé zhoršení zdravotních důvodů, které jí bránily v účasti na nařízeném jednání, telefonicky či obdobným způsobem. Písemnou omluvu zaslal z pošty až její manžel. Podle žalobkyně byla podána omluva včas, písemně a byla doložena příslušným zdravotním důvodem. O nevyhovění této omluvě byla fakticky vyrozuměna až dne 15. 6. 2012, a to přesto, že v té době již byla zastoupena advokátem. Právě jemu proto mělo být vyrozumění o nevyhovění omluvě doručeno, a proto je takovéto doručení neúčinné. Právní zástupce žalobkyně nebyl vyrozuměn ani o postoupení odvolání žalobkyně a příslušného správního spisu žalovanému. Rovněž ten postupoval podle žalobkyně nestandardně, když bez jakéhokoliv vyrozumění o obdržení spisu od Městského úřadu Jičín a aniž by se věcným způsobem zabýval jejími odvolacími námitkami, zamítl její odvolání ve velmi krátké lhůtě.

Za nepřípadný žalobkyně považovala odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozhodnutí sp. zn. 2As 36/2010, neboť v něm je řešena odlišná situace, kdy písemná omluva účastníka řízení byla doručena správnímu orgánu až v den následující o nařízeném jednání, zatímco v dané věci byla omluva poštou doručena v den konání nařízeného jednání. Rovněž podle ní

nelze aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7As 34/2007, v němž se jednalo o případ, kdy účastník řízení byl v době konání jednání právně zastoupen advokátem a řešila se včasnost omluvy zaslaná na poslední chvíli s ohledem na přísnější požadavky a postup právního profesionála. V přezkoumávané věci nebyla žalobkyně v řízení před prvoinstančním správním orgánem zastoupena a omluvu z jednání činila jako laik. Navíc v objektivně ztížené situaci v době nenadálého zhoršení svého zdravotního stavu.

V řízení před správním orgánem I. stupně byla závažným způsobem porušena procesní práva žalobkyně jako účastnice přestupkového řízení, a to zejména tím, že se nemohla vyjádřit ke všem skutečnostem, které se jí kladou za vinu a k důkazům o nich, navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a jiné (viz. § 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v platném znění, dále jen „přestupkový zákon“). Je též s podivem, že prvoinstanční správní orgán, přestože se ještě v týž den dopoledne, kdy se mělo konat nařízené jednání, dozvěděl o písemné omluvě (jednání nařízeno na 9.00 hod., písemná omluva doručena na podatelnu v 11,20 hod.), neučinil nic k tomu, aby respektoval zmíněná procesní práva žalobkyně a aby řádně a úplně zjistil skutkový stav věci. Nic mu přitom nebránilo, aby pokračoval v přestupkovém řízení a žalobkyni opětovně předvolal k ústnímu jednání. Těžko si lze rovněž představit, že by v době doručení omluvy na podatelnu, tj. necelé 2,5 hod. po stanoveném začátku jednání, měl kompletně vyhotoveno rozhodnutí ve věci, včetně písemného odůvodnění. Postup Městského úřadu Jičín svědčí podle žalobkyně o jeho účelovosti a snaze rozhodnout o přestupku co nejdříve na úkor správnosti a úplnosti zjištěného skutkového stavu.

K poznámce žalovaného ohledně povolených vycházek žalobkyně v době údajného spáchání přestupku žalobkyně dodala, že z její strany nedošlo k porušení léčebného režimu **a zaměstnavatel jí ani nic takového nevytýkal.**

Nesprávnost žalovaného rozhodnutí spatřovala žalobkyně i v jeho věcné stránce, když podle ní vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Neexistuje totiž jediný důkaz, který by ji identifikoval jako přestupkyni, neboť neexistuje v tomto směru jediná fotografie, která by ji ztotožňovala. Z fotografie ve spisu nelze identifikovat žalobkyni jako osobu, která údajně řídila v inkriminovaný čas a na daném místě v obci vozidlo. Ze snímku je identifikovatelná toliko registrační značka, značka a typ vozidla, nicméně osoba řídící vozidlo v čase a místě údajného přestupku identifikovatelná z fotografie ve spise není. Tvzení žalovaného na straně třinácté nahoře v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že byla pořízena fotografická dokumentace, z níž je patrné, že řidičkou vozidla je právě ona, je tedy nepravdivé a dokonce je i v rozporu s tím, co uváděl správní orgán I. stupně. Ostatně záznamy pocházející z měřicího zařízení (silničního laserového rychloměru) neposkytují žádnou informaci o osobě řidiče, neboť pouze měří rychlost vozidla. V řízení též nebylo prokázáno a správní orgány se tímto nezabývaly, zda zařízení použité k měření rychlosti vozidla v daném případě vůbec splňuje stanovené požadavky, zejména ve spise není originál ověřovacího listu, který by prokazoval schválení, certifikaci a kalibraci k měření rychlosti jízdy. Bez předložení originálu ověřovacího listu a bez výsledku zasahujících policistů se tedy nejedná o věrohodný důkaz prokazující správnost měření rychlosti.

Správní orgán I. stupně dále vycházel v přestupkovém řízení nesprávně pouze z úředního záznamu Policie ČR o přestupku, přestože ten poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek. Nevyslechl zasahující policisty, tj. postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zabývající se použitelností důkazů v přestupkovém řízení (viz. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008 či 7 As 83/2010). K dokazování průběhu události popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoliv tento záznam sám.

Žalobkyně dále žalovanému rozhodnutí vytýká, že nebyla vyslechnuta osoba, která se v inkriminované době nacházela v témže vozidle jako žalobkyně a jejíž výslech jako svědkyně by byl tedy k řádnému a objektivnímu zjištění skutkového stavu věci nezbytný. Výslechem této osoby mohlo být potvrzeno, že žalobkyně se předmětného přestupku nedopustila. Šlo při tom o osobu, která je vlastníkem a zapsaným provozovatelem předmětného vozidla, tj. pana Jaroslava Matějku.

Na základě výše uvedeného žalobkyně shrnula, že nebyl proveden jediný důkaz, který by prokazoval, že v inkriminovanou dobu a na daném místě řídila vozidlo právě žalobkyně. Zjištěný skutkový stav proto neumožňoval učinit závěr o její vině na spáchání předmětného přestupku a uložit jí za něj sankce. Žalobkyně vozidlo v obci vůbec neřídila. Vzhledem k uvedenému navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jenž mu předcházelo a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 3. srpna 2012. Shrnl v něm jednotlivé žalobní námitky, přičemž se odkázal v plném rozsahu na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se jimi podrobně zabýval. Námitkou o porušení procesních práv žalobkyně a tvrzenou nesprávností rozhodnutí, spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, se zabýval v jeho v části nazvané „Právní hodnocení odvolacího správního orgánu“ na str. 7 a násl., neboť tytéž námitky byly uvedeny již v odvolání.

K námitce ohledně pozdního doručení vyrozumění o nevyhovění omluvě žalobkyně z jednání, datované dnem 4. 6. 2012 (bylo doručeno přímo žalobkyni dne 15. 6. 2012), přestože společně s odvoláním ze dne 13. 6. 2012 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno převzetí zastoupení žalobkyně advokátem, žalovaný uvedl, že toto vyrozumění bylo vypraveno dne 4. 6. 2012 a připraveno k vyzvednutí dnem 5. 6. 2012. Žalobkyně si však zásilku převzala až dne 15. 6. 2012, tedy v době, kdy prvoinstanční správní orgán vyhotovoval a odesílal uvedené sdělení, žalobkyně nebyla ještě právně zastoupena. O tom, že si žalobkyně zvolila právního zástupce, byl prvoinstanční správní orgán informován až podáním ze dne 13. 6. 2012, jež mu bylo doručeno dne 14. 6. 2012. K pochybení tudíž nedošlo a doručení uvedené písemnosti je právně účinné.

K otázce telefonické omluvy a nepředvídatelného postupu správního orgánu pro žalobkyni žalovaný uvedl, že žalobkyně dne 16. 4. 2012 telefonicky kontaktovala prvoinstanční správní orgán, omluvila se z jednání a požádala o změnu termínu

z důvodu pozdního doručení písemnosti. Stalo se tak v době, kdy prvoinstanční správní orgán neměl k dispozici zpět doručenu a důvod týkající se nemoci žalobkyně nebyl uveden. Prvoinstanční správní orgán vyšel žalobkyni vstříc a stanovil nový termín jednání. Žalovaný v rámci odvolacího řízení neshledal účelovost a snahu prvoinstančního správního orgánu rozhodnout co nejdříve na úkor správnosti a úplnosti zjištění skutkového stavu.

Žalovaný se rovněž podrobně zabýval otázkou zjištění a zadokumentování přestupku žalobkyně. Na listu číslo 9 správního spisu je založena ověřená kopie ověřovacího listu č.8012-OL-70213-11, kterou považuje žalovaný za dostatečný důkaz. Společně s dalšími důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně dopustila přestupku, který jí je kladen za vinu. Ve správním spisu jsou i fotografie z místa silniční kontroly, kde je žalobkyně zachycena při vystupování z místa řidiče. Právní zástupce žalobkyně nepožádal během řízení o seznámení se s kompletním spisovým materiálem. Protože měl správní orgán k dispozici dostatek důkazů, výslech navrhované osoby, jejíž jméno nebylo ani uvedeno v rámci podaného odvolání (až v žalobě je uvedeno jméno a příjmení), shledal nadbytečným. Výslech zasahujících policistů nebyl v rámci přestupkového řízení navržen a vzhledem k dostačujícím podkladům obsaženým ve spisovém materiálu jej správní orgány nevyžadovaly.

Žalovaný uzavřel s tím, že má žalobou napadené rozhodnutí za věcně správné, a proto navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 2. září 2014. Po jeho zahájení zástupce žalobkyně přednesl, že v plném rozsahu setrvává na svých dosavadních stanoviscích obsažených v žalobě. Zdůraznil, že žalobkyně byla poškozena na svých procesních právech, když bylo rozhodnuto ve věci v její nepřítomnosti, ačkoliv pro takový postup nebyly splněny podmínky. Setrval na tom, že v průběhu přestupkového řízení nebyly zjištěny důkazy o vině žalobkyně. K dotazu soudu její zástupce uvedl, že žalobkyně byla dlouhodobě nemocná (od 13. 1. 2012). V tomto období měla sice povoleny vycházky, byla ale také opakovaně u svého lékaře (v případech zhoršení jejího zdravotního stavu). K tomu došlo i těsně před nařízeným ústním jednáním o přestupku, konkrétně dne 17. 5. 2012, kdy se nemohla pohybovat a omluvu z jednání za ni zajišťoval její manžel. Vzhledem k tomu, že bydlí v Praze, nemohla se s ohledem na svůj aktuální zdravotní stav dostat do Jičína k projednání přestupku. Ostatně i dne 18. 5. 2012 byla ošetřena E.

Protože byla v této době žalobkyně osobou samostatně výdělečně činnou, byl její zástupce soudem tázán, zda disponovala telefonem použitelným k omluvě, respektive, jak s ní sám komunikuje. Na to odpověděl, že v současné době telefonem, ale jak tomu bylo před nařízeným jednáním na den 18. 5. 2012 mu nebylo nic známo. Ostatně v té době žalobkyni nezastupoval. Na otázku, jak rozumět fotodokumentaci z č. I. 6 správního spisu, z níž je zřejmé, že žalobkyně po zastavení vozidla z něho vylézá z místa řidiče, zástupce žalobkyně uvedl, že na ni odpovídat nebude s ohledem na to, že jde o listiny bez dalšího nepoužitelné jako důkaz

s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (jednostranné úkony policie bez výslechu jejich pořizovatelů).

Žalovaný setrval při jednání soudu na důvodech svého rozhodnutí uvedených v odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Stěžejní žalobní námitkou žalobkyně bylo, že došlo k projednání daného přestupku v řízení před prvoinstančním správním orgánem v její nepřítomnosti, a to v rozporu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Podle něho totiž „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“ Žalobkyně tvrdila, že se z účasti na jednání řádně omluvila z důležitého důvodu.

K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že prvoinstanční správní orgán předvolal žalobkyni k projednání daného přestupku poprvé na den 13. 4. 2012, a to podáním ze dne 30. 3. 2012, č.j.: MuJc/2012/4425/DOP/Kaf. V něm ji řádně poučil o jejích právech, jakož i o následcích spojených s jejím nedostavením se k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nebo pokud by se k projednání přestupku odmítla dostavit. Podle doručky připojené k této listině byla zásilka připravena k vyzvednutí na poště dne 2. 4. 2012. Žalobkyně si ji však nevyzvedla, a proto jí bylo třeba považovat za doručenu fikcí dnem 12. 4. 2012. Dne 16. dubna 2012 bylo předvolání k projednání přestupku vloženo do schránky žalobkyně. Ve správním spisu není žádný protokol s datem 13. 4. 2012, z něhož by bylo možné zjistit postoj prvoinstančního správního orgánu k neuskutečněnému jednání, pouze je v něm záznam datovaný dnem 16. 4. 2012. Podle něho se žalobkyně toho dne telefonicky omluvila z účasti na jednání nařízeném na den 13. 4. 2012 s tím, že vyrozumění o něm obdržela opožděně. Prvoinstanční správní orgán tuto omluvu evidentně akceptoval jako oprávněnou.

Opětovné předvolání žalobkyně k projednání přestupku provedl prvoinstanční správní orgán podáním ze dne 23. 4. 2012, č.j.: MuJc/2012/4425/DOP/Kaf, v němž nařídil další jednání o přestupku na den 18. 5. 2012. Jeho náležitosti byly stejné jako ve výše uvedeném případě. Předvolání se snažil doručovatel doručit žalobkyni, avšak marně, a proto byla zásilka uložena k vyzvednutí na poštovním úřadu Praha 102 dnem 25. 4. 2012; následně byla vložena do schránky žalobkyně na její doručovací adresu dne 7. 5. 2012. K doručení této zásilky fikcí tedy došlo s dostatečným předstihem.

V protokolu z tohoto jednání je pak záznam o tom, že se žalobkyně k jednání bez omluvy nedostavila, ačkoliv jí bylo předvolání k jednání řádně doručeno a že byly naplněny podmínky, za nichž je možno projednat přestupek v nepřítomnosti obviněné (žalobkyně) z přestupku. Poté je v protokolu popsán průběh důkazního

řízení se závěrem, že prvoinstanční správní orgán má dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci, které vydá neprodleně. Nato následuje ve správním spisu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 18. 5. 2012. č.j.: MuJc/2012/4425/DOP/Kaf. V něm tento orgán na straně osmé, v její druhé části, znovu konstatoval důvody, pro které rozhodl ve věci v nepřítomnosti žalobkyně. Žalovaný se s nimi ztotožnil a podrobně je rozebral na straně sedmé až jedenácté žalovaného rozhodnutí. Konkrétně uvedl následující:

„V dané věci je z obsahu spisu nesporné, že obviněná byla k ústnímu jednání řádně předvolána. Rovněž je nesporné, že se v určený den a hodinu k projednání přestupku nedostavila. Zabránit za těchto okolností v jednání v její nepřítomnosti mohla pouze, s ohledem na dikci citovaného ustanovení, náležitá omluva prokazující důležitý důvod nepřítomnosti obviněné. V tomto kontextu odvolací správní orgán musí souhlasit se závěrem správního orgánu I. stupně v tom, že se nejedná o náležitou omluvu, protože nebyla učiněna včas. Je nutno především konstatovat, že „ROZHODNUTÍ O DOČASNÉ PRACOVNÍ NESCHOPNOSTI“ se vystavuje pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovně právní účely. Obviněná neprokázala, že jí bránily zdravotní důvody v učinění včasné omluvy, tzn., že by jí stanovená diagnóza bránila vykonat telefonický hovor nebo písemný úkon omluvy, což je skutečnost zřejmá i laikovi. Potvrzení lékaře, že byla obviněná uznána práce neschopnou, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněné bránily vážné důvody k učinění včasné omluvy z jednání. Pokud učinila úkon omluvy až den před ústním jednáním tak se nemohla domnívat, že dojde ke včasnému doručení. Obviněné tedy zdravotní stav ani další okolnosti nebránily v tom, aby se náležitě (tj. včas a před termínem jednání), buď sama, nebo prostřednictvím zástupce omluvila z neúčasti u jednání. Jiná omluva v tomto případě postrádá smysl. Obviněná byla k ústnímu jednání předvolána včas, měla se omluvit s dostatečným předstihem, neboť věděla, že z důvodu překážky na její straně se nebude moci jednání zúčastnit. Obviněná tedy sice mohla mít objektivně důležitý důvod, proč se nedostavit k jednání (pracovní neschopnost vystavená lékařem), ale na včasnou omluvu zcela rezignovala, ač jí zjevně nic nebránilo jakýmkoliv způsobem (dopisem, telefonicky, faxem, elektronicky nebo prostřednictvím zástupce) informovat správní orgán o své pracovní neschopnosti a neúčasti jako o důležitém důvodu nepřítomnosti u jednání. Pokud by jí bránily závažné důvody k vykonání včasné omluvy, jistě by je uvedla v odvolání.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2007 č.j. 7 As 34/2007-60 (dostupný na www.nssoud.cz) „rozhodující je však to, že správní orgán se má o omluvě dozvědět ještě v době před zahájením ústního jednání, která musí být přiměřená z hlediska manipulace s písemností i pro tento orgán a nikoliv jen pro držitele poštovní licence. Proto musí účastník řízení pro omluvu neúčasti zvolit dobu podání písemnosti s takovým časovým odstupem, který činí doručení a předložení písemnosti příslušnému adresátovi vůbec reálným. Předání zásilky s omluvou neúčasti k poštovní přepravě jeden den před konáním nařízení ústního jednání, byť to mohlo být z objektivních důvodů, s předpokladem jistého doručení není reálné a jisté z toho hlediska, že bude včas doručeno.“ Obviněná měla volit prostředky uvedené v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, které jsou zcela jednoduché a bezproblémové, kterými by mohla zajistit náležitou omluvu. Omluva samozřejmě není vázána jen na písemnou omluvu, ale na všechny prostředky, jimiž lze zajistit včasnou informovanost správního orgánu. Obviněná však jiný způsob omluvy neúčasti mimo písemnou formu nezvolila. Správní orgán před konáním ústního jednání si na podatelně zjišťoval, zda na podatelnu byla doručena omluva obviněné. Bylo zjištěno, že žádná omluva od obviněné ještě nepřišla a písemnost s omluvou byla zaregistrována až v 11,20 hod. (tedy až po skončení ústního jednání a vydání rozhodnutí), jedná se o skutečnost, která nemůže jít k tíži správního orgánu. Odvolací správní orgán konstatuje, že omluva měla být doručena na podatelnu ještě před zahájením ústního jednání dne 18.5.2012. Jestliže se tedy řádně předvolaná obviněná

nedostavila k ústnímu jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně) omluvila s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohla dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněné netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledal-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněné účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast na ústním jednání. Samotné předložení „ROZHODNUTÍ O DOČASNÉ PRACOVNÍ NESCHOPNOSTI“ č. B 0491321 ze dne 2.1.2012, jak již bylo výše uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění, ani druh a rozsah omezení, která z nemoci nebo z jeho léčby pro obviněnou vyplývají. Z „Oznámení přestupku“ ze dne 8.1.2012 je zcela zřejmé, že k přestupku došlo v době, kdy obviněná byla v pracovní neschopnosti a vycházky sice měla povoleny ošetřujícím lékařem, ale pouze v době od 12:00 do 16:00 hodin. K přestupku došlo dne 8.1.2012 v 11:34 hodin v obci Ohaveč, když obviněná vozidlo řídila ve směru od Jičina na Mladou Boleslav. Obviněná se v době mimo povolených vycházek nacházela mimo místo pobytu dočasné pracovní neschopnosti, což bylo oznámeno Pražské správě sociálního zabezpečení.

Je vhodné zmínit, že předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným předstihem. Musí v něm být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že tak neučiní. Všechny tyto zákonné náležitosti předvolání splňovalo a poučení v něm obsažené se odvolacímu správnímu orgánu jeví zcela srozumitelným. Je naprosto zřetelně seznatelné, jaké právní následky mohou být vůči předvolávané osobě uplatněny, v případě jejího nedostavení se bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu. Možnými alternativními právními následky jsou jednak předvedení (§ 60 správního řádu), uložení pořádkové pokuty [§ 62 odst. 1 písm. a) správního řádu] nebo právě projednání věci v nepřítomnosti obviněné podle ustanovení § 74 odst. 1, věty druhé zákona o přestupcích. Předvolané osobě vzniká doručením předvolání povinnost dostavit se na určené místo v čase, který byl v předvolání uveden. Pokud se ze závažných důvodů nemůže dostavit, je povinna se bezodkladně a s uvedením relevantních důvodů správnímu orgánu omluvit. Pokud tak neučiní, hrozí jí, že vůči ní může správní orgán uplatnit některý z negativních právních následků, a to zcela v rámci jeho vlastního uvážení (zvolený postup musí, pochopitelně, reálně sledovat naplnění cíle správního řízení a nesmí být nezodpovědným omezením procesních práv účastníka). Všechny shora naznačené varianty jsou zákonem předpokládané instituty, které mohl správní orgán v konkrétním případě a ve stanovených mezích aplikovat. Samotným využitím některého z těchto právních nástrojů ze strany správního orgánu tak nemohlo dojít k porušení ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy.

Jinými slovy, obviněná byla povinna se na základě řádně doručeného předvolání, které jí bylo vloženo do schránky dne 10.5.2012 dostavit na ústní jednání, popřípadě se bezodkladně omluvit v případě, že nastanou důležité důvody, které by jí v účasti bránily. Poté, co se na ústní jednání nedostavila, zvolil správní orgán I. stupně postup podle ustanovení § 74 odst. 1, věty druhé zákona o přestupcích a za splnění tam uvedených podmínek projednal věc dne 18.5.2012 v nepřítomnosti obviněné. Absence bezodkladně učiněné omluvy pak vyústila ve vydání rozhodnutí dne 18.5.2012. Jak již bylo uvedeno shora, omluva doručená až dne 18.5.2012 nebyla učiněna včas, přičemž časová prodleva mezi vložení zápsky do schránky adresáta, tj. dne 10.5.2012 a učiněním a doručením omluvy není obviněnou zdůvodněna, proto nemůže být omluva považována za včas učiněnou.

Zásadní námitka, kterou obviněná v odvolání uvádí, směřuje do porušení procesních práv obviněné jako účastníka řízení o přestupcích, zejména právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jí kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a

navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy aj. (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích). S uvedeným pochybením souvisí skutečnost, že bylo rozhodnuto v nepřítomnosti obviněné, a to údajně v rozporu s § 74 zákona o přestupcích.

Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán. Správní orgán v daném případě posoudil, zdali se jedná o náležitou omluvu a závažný důvod k omluvě obviněné, dle svého nejlepšího uvážení při respektování zásady předvídatelnosti rozhodnutí (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jak z výše uvedeného vyplývá, nejedná se o překážku, pro kterou správní orgán I. stupně nemohl v řízení pokračovat a po splnění podmínek § 74 přestupkového zákona i v nepřítomnosti obviněné věc projednat. Přičemž „projednání věci“ je třeba rozumět nejen její projednání, ale též rozhodnutí o ní. Sama obviněná se tak svojí neúčastí na ústním jednání zbavila svého práva na veřejné projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohla navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se jí kladly za vinu. Z uvedeného vyplývá, že postupem správního orgánu nebyla porušena procesní práva obviněné ve smyslu § 73 odst. 2 přestupkového zákona. V daném případě správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 74 přestupkového zákona, dal obviněné reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí. Povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu zjištění, je výslovně upravena v § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně takový postup je jistě možno rozumě dovést i z § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že výše uvedené bylo zcela naplněno. Obviněná obdržela přípis „OPĚTOVNÉ PŘEDVOLÁNÍ OBVINĚNÉ K ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU“ ze dne 23.4.2012 č.j. MuJc/2012/4425/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 123/2012. V rámci tohoto předvolání byla poučena o tom, že při ústním jednání má právo vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou jí kladeny za vinu a k důkazům o nich. Dále jí bylo sděleno, že má právo uplatňovat skutečnosti a navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích). Dále obviněná mohla navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, jakož měla právo v řízení vyjádřit své stanovisko a před vydáním rozhodnutí měla právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 správního řádu). V průběhu řízení též měla obviněná právo nahlížet do spisu a činit si z něj výpisky (§ 38 správního řádu). Tyto práva byly obviněné po celou dobu zachovány a byla jí dána možnost tyto práva reálně uplatnit.

Správní orgán I. stupně v souvislosti se svým úkonem poskytl dotčené osobě tj. obviněné přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech. Poučovací povinnost správního orgánu I. stupně v řízení o přestupku, které vedl, bylo obecně zaměřeno na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.

Z protokolu o ústním jednání konaném dne 18.5.2012 pak vyplývá, že obviněná byla během jednání v souladu s § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, resp. § 36 správního řádu poučena. Z protokolu o ústním jednání ani z jiných podkladů nevyplývá, že by obviněná využila svého práva dle § 38 správního řádu, tj. nahlížet do spisu. Ze správního spisu nakonec vyplývá i to, že správní orgán I. stupně po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady rozhodnutí, přičemž o věci rozhodl dne 18.5.2012. Správní orgán I. stupně při hodnocení důkazních prostředků obsažených ve spise, zjistil, že je zcela nadbytečné provádět výsledky zakročujících policistů, kteří zpracovali úřední záznamy o měření rychlosti jízdy a o silniční kontrole, neboť přestupek byl plně prokázán jiným plnohodnotným důkazem pořízeným schváleným, certifikovaným a kalibrovaným měřícím zařízením, a tudíž provedení svědeckých výpovědí orgánů policie, kteří důkazy zjistili a zajistili zákonným způsobem při

výkonu své pravomoci, a na základě zmocnění zákonem, je zcela nadbytečné, neboť by neuvedli nic nového, než co je již obsaženo v jiných provedených důkazech. Správní orgán I. stupně skončil ústní jednání a konstatoval, že má dostatek podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně proto ukončil dokazování ve věci předmětného přestupku a vyhlásil, že neprodleně vydá rozhodnutí v projednávané věci. Je tedy nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění a že ústní jednání konané dne 18.5.2012 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byla obviněná poučena o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, resp. § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V odvolání dále obviněná uvádí, že správní orgán postupoval v dané věci nesprávně i v tom, že nedoručoval obviněné na adresu, kterou obviněná uvedla správnímu orgánu jako doručovací adresu

Obviněná si zvolila adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu a sdělila ji správnímu orgánu, který musel přednostně na tuto adresu doručovat.

Odvolací správní orgán uvádí, že obviněná byla předvolána k ústnímu jednání na den 18.5.2012. Aby bylo možné konstatovat, že byla poštovní zásilka obviněné doručena, je nejprve třeba zkoumat, zda se adresát o písemnosti dozvěděl, od jakého dne byla písemnost k vyzvednutí připravena, zda byla řádně poučena o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti a zda tato písemnost byla po dobu deseti dnů uložena u provozovatele poštovní služby. Poštovní zásilka obsahující předvolání k ústnímu jednání byla obviněné adresována na adresu (viz doručenka založená ve spise). Není tedy pravdou, že správní orgán I. stupně nedoručoval obviněné na adresu, kterou uvedla správnímu orgánu jako doručovací. Při pokusu o doručení nebyla obviněná v tomto místě zastížena, a proto jí poštovní doručovatelka zanechala dne 25.4.2012 výzvu k vyzvednutí zásilky a poučení o právních následcích nevyzvednutí si zásilky. Zásilka byla téhož dne uložena na poštovní úřadovně a připravena k vyzvednutí. Jelikož si obviněná zásilku nevyzvedla ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se zásilka posledním dnem této lhůty za doručenou (§ 24 odst. 1 správního řádu). Desátý den od uložení zásilky připadl na den 5.5.2012 a účinky fikce doručení nastaly dne 7.5.2012. Byly tedy splněny veškeré podmínky fikce doručení. Dne 10.5.2012 byla zásilka vložena do schránky. Na vrácené doručence nebylo uvedeno nic, co by nasvědčovalo tomu, že se adresát v místě doručování nezdržuje. Je třeba připomenout, že vyplněné poštovní doručence svědčí presumpce správnosti. To znamená, že údaje v ní uvedené se považují na prokázané, pokud nebude v řízení prokázán opak. Přípis „OPĚTOVNĚ PŘEDVOLÁNÍ OBVINĚNÉ K ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU“ ze dne 23.4.2012 č.j. MuJc/2012/4425/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 123/2012 byl obviněné doručen v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněná byla řádně předvolána. Odvolací správní orgán konstatuje, že řádné předvolání je tedy prokázáno doručenkou (srov. rozsudek SJ, 1998, č. 127 – NS sp. zn. 2 Cdon 1532/97: „Doručenka má povahu veřejné listiny; ...“, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2006, č.j. 1 Afs 43/2005 – 103, kde je uvedeno: „doručenka je toliko jedním z důkazních prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti, byť důkazním prostředkem nejčastějším, nejobvyklejším a patrně i nejspolehlivějším.“), která je součástí spisového materiálu. Za doručenou se považuje písemnost, kterou si předvolaná osoba fakticky převezme, tak i písemnost doručena fikcí. Pokud tedy byl výše uvedený přípis doručen fikcí, je na předmětnou zásilku nutno pohlížet,

jako na platně doručenou se všemi jejími účinky. Je nutno podotknout, že došlo k materiálnímu doručení písemnosti, neboť obviněná se s předmětným přípisem osobně seznámila.“

Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný vypořádal s otázkou projednání daného přestupku v nepřítomnosti žalobkyně velmi podrobným způsobem. Krajský soud jej pak zopakoval v doslovném znění z toho důvodu, že se s ním plně ztotožňuje, a proto na něj v dalším i odkazuje. Jinak by totiž jen jinými slovy opakoval totéž. Ani podle krajského soudu se žalobkyně neomluvila řádně, ačkoliv tak nepochybně udělat mohla způsoby naznačovanými žalovaným. I kdyby totiž neměla sama k dispozici telefon (dlužno poznamenat, že žalobkyně dne 14. 2. 2012 kontaktovala prvoinstanční správní orgán, přičemž uvedla na sebe i kontaktní telefonní číslo ...; dále se telefonicky omluvila z jednání nařízeného na den 13. 4. 2012), byla v kontaktu se svým manželem, který nepochybně mohl zařídit její omluvu právě tímto (telefonicky) či jiným způsobem v intencích § 37 odst. 4 správního řádu. Omluva žalobkyně proto nebyla včasná, když se omlouvala z důvodu, který znala přinejmenším den před konáním jednání (dopis je navíc opatřen datem ještě o den starším), aniž by užila jiných dostupných prostředků komunikace. Přitom doručením předvolání jí vznikla povinnost dostavit se na určené místo v čase, který byl v předvolání uveden.

Žalovanému je krom toho třeba přisvědčit i v tom, že samo „ROZHODNUTÍ O DOČASNÉ PRACOVNÍ NESCHOPNOSTI“ se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovně právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak ani nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Není přitom sebemenšího důvodu vykládat význam rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti jinak v trestním řízení a jinak v přestupkovém řízení.

Rovněž v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, Nejvyšší soud České republiky uvedl: „Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovně právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“ Obdobně v usnesení ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 5 Tdo 218/2010, Nejvyšší soud České republiky uvedl: „Za důvod, který by vylučoval provedení hlavního líčení v nepřítomnosti obžalovaného, však nelze považovat např. samotnou skutkovou složitost a právní náročnost věci, popřípadě závažnost stíhaného trestného činu, neboť ani v

těchto případech není vyloučeno, aby bylo možné věc spolehlivě rozhodnout a dosáhnout účelu trestního řízení i bez přítomnosti obžalovaného v hlavním líčení (viz rozhodnutí pod č. 18/2000 Sb. rozh. tr.). Jak rovněž vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2002, sp. zn. 7 Tdo 421/2002, publikované pod č. T 419. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydává Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002), soud nemůže porušit ustanovení § 202 odst. 2 tr. řádu jen tím, že konal hlavní líčení bez přítomnosti obžalovaného, třebaže ten předem omluvil svou nepřítomnost a jako důvod této nepřítomnosti uvedl svou pracovní neschopnost. Zákonné podmínky pro konání hlavního líčení v nepřítomnosti obžalovaného totiž nejsou nijak vázány na to, zda obžalovaný omluvil svou nepřítomnost, ani na to, co bylo důvodem nepřítomnosti obžalovaného u hlavního líčení. Navíc potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se vystavuje pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely, ale samo o sobě není dostatečným podkladem pro závěr, že obžalovanému bránilo v účasti u hlavního líčení zdravotní důvody (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, publikované pod č. T 461. ve svazku 19 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydává Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2003).“

Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, Nejvyšší soud ČR uvedl: „Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. přiměř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003).“

Obdobně ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z onemocnění nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Uvedené je třeba vztáhnout jak na „kopii nemocenské“, zaslané žalobkyní Městskému úřadu Jičín dopisem datovaným dnem 16. 5. 2012, předaným k poštovní přepravě dne 17. 5. 2012 (vyhotovené ale lékařem již dne 2. 5. 2012!), tak i na „Výměnný list – Poukaz k odbornému vyšetření, ošetření, ústavnímu léčení“, jehož kopii žalobkyně zaslala až krajskému soudu a podle něhož byla ošetřena i dne 18. 5.

2012. Důvody, pro které by se nemohla jednání zúčastnit z něho nejsou patrné, pakliže však toho dne žalobkyně byla u lékaře, je překvapující, že se vedle toho ani tento den nesnažila z jednání omluvit alespoň telefonicky, jako v předchozím případě. Jak již pak bylo uvedeno výše, žalobkyně v tomto směru neučinila nic účinného ani předcházejícího dne, takže nezbylo, než konstatovat, že rezignovala na včasnou omluvu, ač tak mohla učinit přinejmenším prostřednictvím svého manžela. Poznámku žalobkyně, že ten jí k tomu nebyl zmocněn, pokládá krajský soud za nepatřičnou. O možnostech žalobkyně ostatně svědčí i to, že předmětný přestupek spáchala v období své pracovní neschopnosti a mimo dobu vyhrazenou pro vycházky.

Krajský soud se proto neztotožnil s námitkami, že by se žalobkyně z účasti na jednání o přestupku řádně omluvila a že by v důsledku toho byla poškozena na svých právech tím, že se nemohla k věci vyjádřit. Jak je totiž z doručenek připojených k předvolání na jednání dne 18. 5. 2012 a k prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí patrné, obě tyto písemnosti byly doručeny žalobkyni na doručovací adresu Krom toho třeba poznamenat, že rozhoduje-li správní orgán bez účasti obviněného podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, nemusí poučovat obviněného o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). Proto pokud se obviněný ústního jednání nezúčastní ani se z něj řádně neomluví, musí být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti, jak je to obvyklé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. října 2013 č. j. 6 As 29/2013-87). V tomto smyslu má nadepsaný krajský soud za nedůvodné i námitky týkající se rychlosti vydání rozhodnutí a vyhotovení jeho písemné podoby.

Závěrem lze odkázat k této otázce (včasnost omluvy) i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č.j.7 As 34/2007-56, stranu čtvrtou dole, kde k ní uvedl následující:

„Předání omluvy stěžovatele k poštovní přepravě pouhý jeden den před konáním nařízeného ústního jednání, aniž stěžovatel či jeho zástupce využili k omluvě z ústního jednání příkladmo uvedené jiné prostředky, a aniž si ještě dne 20. 9.2006 v dopoledních hodinách ověřili, zda písemná omluva ze dne 19.9.2006 byla včas doručena, tudíž vykazují znaky omluvy, která neodpovídá ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Krajský soud proto vzhledem k předchozímu průběhu řízení a k uvedeným skutečnostem správně vyhodnotil omluvu stěžovatele jako nenáležitou. Z uvedeného rovněž vyplývá, že postupem správních orgánů nebyla porušena procesní práva stěžovatele ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, jakož i podávat návrhy a opravné prostředky.“

Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když prý zejména „neexistuje jediný důkaz, který by identifikoval právě žalobkyni jako osobu, která se měla dopustit přestupku (neexistuje jediná fotografie ztotožňující žalovanou). Jak plyne i z odůvodnění rozhodnutí MÚ Jičín, ze snímku ve spise je identifikovatelná toliko registrační značka, značka a typ vozidla, nicméně osoba řídící vozidlo v čase a místě údajného přestupku identifikovatelná z fotografie ve spise

není“ a dokazování spočívalo v podstatě jen na úředních záznamech. Krajský soud však neshledal odůvodněnými ani věcné žalobní námitky.

Přestupek byl projednán dne 18. 5. 2012 poté, co žalobkyni bylo doručeno předvolání, které obsahuje popis stíhaného jednání (včetně údaje o výši překročené rychlosti uvedení místa, polohy, dne a času) a jeho právní kvalifikaci, odpovídající popisu stíhaného jednání. Průběh jednání je popsán v protokolu o jednání a odpovídá údajům o místě a času přestupku, jakož i výši překročené rychlosti, uvedeným v záznamu o podezření z přestupku, který byl po ztotožnění žalobkyně policisty sepsán na místě samém. V protokolu je uvedeno, že správní orgán přestupek projednal v nepřítomnosti žalobkyně, která obdržela předvolání v dostatečném předstihu před konáním ústního jednání, k němuž se však nedostavila. Z protokolu je zřejmé, že správnímu orgánu nejsou známy důvody nedostavení se žalobkyně a do zahájení ústního jednání nebyla doručena žádná omluva. Protokol dále obsahuje označení listinných důkazů a jejich popis, z nichž správní orgán vycházel při svém závěru, že se žalobkyně dopustila stíhaného jednání a že naplnila skutkovou podstatu předmětného přestupku. Jde o oznámení přestupku, úřední záznam o podezření z přestupku, fotografie vozidla (jímž byl spáchán přestupek) a žalobkyně, ověřovací list radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidičky (žalobkyně), záznam o určení osoby oprávněné věc projednat a konečně listiny, jimiž byla žalobkyně předvolávána k jednání. Prvoinstanční správní orgán uvedl tento výčet a popis označením „*listinné důkazy*“. Po jejich provedení pak učinil právě na základě nich závěr ve věci, přičemž za protokolem se ve spise nachází rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vydané téhož dne, jímž byla žalobkyně uznána vinnou spácháním předmětného přestupku.

Prvoinstanční správní orgán tedy sepsal o provedeném ústním jednání řádný protokol, provedené důkazy jsou v něm řádně označeny a je přiblížen jejich obsah. Dokazování bylo provedeno řádně. Jednotlivé důkazní prostředky jsou v protokole o jednání konkretizovány, včetně toho, jaká zjištění z nich vyplývají. Správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem v protokolu o jednání odůvodnil, proč jednání koná v nepřítomnosti žalobkyně jako obviněné z přestupku, dále specifikoval jednotlivé důkazní prostředky, jimiž provedl dokazování, přičemž současně uvedl, jaká skutková zjištění z nich vyplývají. Krajský soud konstatuje, že k tomuto závěru ohledně formálních hledisek dokazování nemá výhrady vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nezákonné užití úředních záznamů jako důkazů a vadu řízení spatřovala v tom, že nebyli vyslechnuti policisté, kteří záznamy o svém úkonu sepsali. V uvedeném spatřovala rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s jeho rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115.

S tím se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť argumentace žalobkyně zcela odhlíží od toho, že úřední záznamy nebyly jediným listinným důkazem, o který správní orgány opřely svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno. Byly zde totiž rovněž listiny obsahující nejen fotografie předmětného vozidla, s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a jeho poloze, jak žalobkyně namítá, ale i fotografie (viz strana č. 6 správního spisu), z nichž je zřejmé, že žalobkyně opouští toto vozidlo po jeho bezprostředním zastavení policisty, a to z místa jeho řidiče. Za situace, kdy po spáchání daného přestupku bylo vozidlo ihned pronásledováno a dojetu policejní hlídkou, má krajský soud tvrzení žalobkyně, že předmětné vozidlo v obci neřídila, za nepravdivé. To by totiž muselo dojít během jízdy k záměně na místě řidiče, s čímž se

Ize setkat tak leda v oblasti sci-fi či akčních filmů, nikoliv v reálném životě. Proto není třeba tuto možnost ani dále zkoumat (dokazovat). Již jen uvedené fotografie a ověřovací list měřiče rychlosti, tedy právě tyto důkazy, prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), když mezi nimi nebyly rozpory či nesrovnalosti. Za tohoto stavu ale neměl správní orgán I. stupně vůbec důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování, především pak výsledky policistů a další osoby nacházející se údajně ve vozidle. Nemohl jej mít ani žalovaný poté, co žalobkyně v odvolání namítala, že vozidlo v obci neřídila, ledaže by přistoupil na teorii, že vozidlo jelo obci Ohaveč samo, a právě proto následně žalobkyně usedla za „volant“ s cílem eliminovat takový nebezpečný stav. Žalobkyně ostatně zůstala jen u svého ničím nedoloženého tvrzení, aniž by nastínila a důkazně podložila jinou verzi. Takovou povinnost samozřejmě nemá, když důkazní břemeno leží v přestupkovém řízení na správním orgánu, byla však povinna prokázat to, co sama tvrdila, pokud by měl správní orgán právě z jejího tvrzení vycházet. Žalobkyně však neuvedla žádný relevantní důkaz, který by byl schopen zpochybnit zjištěný skutkový stav a správní orgány vedeny zásadou ekonomie řízení jistě nebudou dokazovat něco, co se zcela vymyká rozumnosti. Neopodstatněná je rovněž námitka, že měl být ve správním spisu založen originál ověřovacího listu rychloměru. Zcela dostatečná je totiž jeho ověřená kopie, jak je běžné v každodenní praxi i v jiných odvětvích práva. Jinak by totiž musel originál, který je pouze jeden, „cestovat“ se správním spisem toho přestupku, který by byl právě v řešení, tedy fakticky by se ani nemohl stát součástí konkrétního správního spisu. Vždy by ho totiž bylo třeba někde jinde, v jiném přestupkovém řízení.

Postup správních orgánů zúčastněných na řízení proto nebyl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ani s rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 7 As 83/2010, když vina žalobkyně nebyla dovozena z úředních záznamů. Rozhodující byla pořízená fotodokumentace, jak ostatně žalovaný uvedl na straně třinácté žalovaného rozhodnutí, a to hned ve dvou odstavcích (prvním a třetím). Shromážděné důkazy, včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti a záznamu o přestupku, který byl vyplněn na místě samém po ztotožnění žalobkyně, ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností. Žalobkyně na místě samém byla, což sama dotvrzuje a úředních záznamů o podaném vysvětlení nebylo třeba použít pro důkaz ve věci její viny. Zmínky orgánů veřejné správy o obsahu úředních záznamů policistů je proto třeba vnímat jen jako dokreslující informace. Výslech policistů nebyl třeba (viz výše), nehledě na to, že by vypovídali o tom, co již bylo zapsáno v oznámení o přestupku a jen naiva by mohl očekávat, že by tyto výpovědi přinesly nové skutečnosti. Respektive, že by se tyto výpovědi lišily natolik od jejich dřívějších písemných záznamů, že by je bylo možno hodnotit i jako porušení povinností policistů, stanovených jim jejich služebním zákonem.

K případným pochybnostem o korektnosti měření krajský soud poznamenává, že Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřící přístroj funguje automaticky a při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde k vypnutí přístroje. Tedy, není-li dodržen návod k obsluze,

rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný i na danou věc, neboť rovněž v ní byla rychlost vozidla řízeného žalobkyní měřena systémem Micro DigiCam, tedy zcela shodným typem měřícího zařízení jako v případě řešeném rozsudkem Krajský soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30. 7. 2012, č.j. 76A 27/2011-24, a poté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č.j. 3 As 82/2012-27. Oba tyto rozsudky se týkaly námitky zpochybňující výsledek měření (zkreslení měření vnějšími vlivy). Zmíněný krajský soud vycházel z odborného vyjádření ze dne 3. 11. 2010 firmy ATSTELOCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele měřícího zařízení jako v dané věci, ze kterého vyplynulo, že „pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“. Nejvyšší správní soud pak v cit. rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „*potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla*“ a kasační stížnost zamítl.

Proto i pro danou věc lze konstatovat, že pokud byla rychlost vozidla předmětným rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), přičemž nebylo třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. Jinými slovy, jestliže již k měření došlo, nelze z technických důvodů zpochybnit výsledek měření např. poukazem na nedodržení návodu k obsluze.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud shrnul, že žalobní námitky žalobkyně byly neopodstatněné, když věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se zákonem posouzenou i po právní stránce. Žalobkyně nebyla zkrácena na svých procesních právech, když měla v průběhu přestupkového řízení možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí ve věci, navrhnout důkazy atd., přičemž této možnosti sama nevyužila. Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Krajský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 9. 9. 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce